

KINDEREN DIE JE BIJBLIJVEN

‘Vang dat kind lekker

Als je langer in de kinderopvang werkt, zijn er zoveel kinderen ‘door je handen’ gegaan. Elk kind met een eigen verhaal. Van sommige kinderen blijft het verhaal nog lang in je hoofd hangen. Misschien vraag je je af: wat zou er van dit kind geworden zijn? Hebben we het wel goed gedaan? In dit nummer: het verhaal van Kyona (niet haar echte naam).

TEKST INGE VAN RIJN FOTO PIXABAY/FUJIKAMA

Eerst vond ik het wat overdreven, dat nieuwe wenbeleid. Het is na de corona-lockdown ingevoerd, toen veel kinderen moeite hadden met wennen. Ouders mogen nu zo lang in de groep blijven als ze willen. Maar na mijn ervaring met Kyona ben ik overtuigd; ik heb gezien wat het met een nieuw kind doet als een vertrouwd figuur plotsklaps verdwijnt. Die bemoeizuchtige oma had ik achteraf gezien graag nog wat langer in mijn groep willen hebben.

LOSLATEN

Kyona is de eerste peuter bij wie we met ons nieuwe wenbeleid werken. Het is voor ons ook even wennen. Kyona's ouders hebben allebei een fulltime baan, daarom komt ze de eerste week samen met haar oma wennen. Geen probleem, oma en Kyona spreken Engels en wij ook. Op de eerste wendag komen ze om 10 uur, dan is het lekker rustig in de peutergroep en kunnen ze op hun gemakje alles verkennen. Kyona stort zich op de poppenhoek, waar ze alle kastjes opentrekt. Verrukt laat ze haar oma zien hoe je een kiwi in twee stukken uit elkaar kan trekken. Lachend geef ik haar het plastic poppenmesje: 'Hier kan je fruit mee snijden.' Maar oma trekt het bliksemsnel uit mijn handen. 'Gevaarlijk!' sist ze en ze gaat zelf met de kookspulletjes aan de slag, druk pratend tegen Kyona. Ik glimlach en denk bij mezelf: dat komt wel, als oma weg is. Halverwege de ochtend gaan we naar de tuin, het is heerlijk zacht herfstweer. Oma pakt Kyona goed in, alsof het hartje winter is: muts, shawl en een dikke winterjas. Kyona vindt het geweldig buiten, ze klimt direct het trapje naar de glijbaan op. Oma houdt haar stevig vast. Zo ook op het fietsje, de step, de grasheuvel. Ze laat Kyona geen seconde los. Nu begin ik toch te twijfelen of ik er iets van moet zeggen, maar ik laat oma nog even begaan.

DOE HET LEKKER ZELF

Ik nodig oma en Kyona uit om samen aan te schuiven als we gaan eten. Oma neemt Kyona op schoot. Met grote ogen kijken ze toe hoe de kinderen hun boterham smeren, komkommertjes doorgeven en hun glas met water vullen. Zoiets hebben ze volgens mij nog nooit

gezien. 'Wil je ook een boterham?', vraag ik aan Kyona. Ze kijkt hoopvol naar oma, maar die schudt haar hoofd: 'We gaan thuis warm eten.' 'Komkommertje?', probeer ik en zet het bakje voor ze neer. Voordat oma iets kan zeggen pakt Kyona er een. Goed zo, denk ik bij mezelf en glimlach haar bemoedigend toe.

Oma komt steeds met iets nieuws. Kyona is heel bang voor de wc. Als Kyona zich bezeert of verdrietig is, moeten we haar zachtjes wiegen. Kyona slaapt alleen als we haar besprenkelen met rozenwaterspray... ik ga niet in discussie, maar blij vriendelijk uitleggen hoe we op de groep werken. Vanbinnen voel ik de irritaties opborrelen. Waarom zorg je niet lekker zelf voor de opvang, denk ik bij mezelf. Maar ik moet toegeven: Kyona voelt zich snel op haar gemak in de groep. Ook als oma haar uiteindelijk wat langer alleen laat op de groep, speelt ze lekker in de poppenhoek. Zachtjes neuriënd staat ze het fruit te snijden. Het nieuwe wenbeleid werpt zijn vruchten af.

VERTREK

Na een paar weken is Kyona helemaal gewend op de groep. Oma ziet wel hoe fijn ze het vindt om te komen. Het enige waar ze over moppert is het eten: 'Hoe kan het dat de kinderen in zo'n rijk land alleen maar boterhammetjes te eten krijgen?', vraagt ze. Daar heb ik niet echt een antwoord op.

Op een middag komt oma met een grote doos bonbons aanzetten. 'Voor jou,' zegt ze. Dan begint ze te huilen. Verschrikt vraag ik wat er aan de hand is. 'Ik moet zondag terug naar mijn land. Mijn visum is verlopen en pas over een half jaar kan ik weer komen.' Spontaan omhels ik haar en fluister: 'Ik zal je missen.' Ik meen het, de tranen staan in mijn ogen.

MISSEN

Kyona zit als een bang vogeltje bij me op schoot. 'Je mist oma hè?', zeg ik en streel haar mooie zwarte haren. Ze rilt. 'Heb je het koud?' Ik sla een dekentje om haar heen en druk haar even tegen me aan. Aan tafel neem ik haar op schoot en vertel aan de kinderen waarom Kyona zo verdrietig is. Iedereen kent oma, iedereen is er even stil van. 'Is je oma ook dood?', vraagt Orlando. Kyona schudt haar hoofd.

zelf op'

Serie

'Mijn oma wèl,' zegt hij. Er zijn meer kinderen van wie oma of opa er niet meer is en we hebben een mooi gesprek over afscheid nemen en missen. Ik vertel dat mijn oma niet meer leeft, maar dat ze wel voor altijd in mijn hart zit. 'Of in een ster,' vult Orlando aan. Opeens begint Kyona heel hard te huilen. 'Huil maar,' zeg ik en wieg haar zachtjes heen en weer. 'Wij zijn bij je om je te troosten.'

Het duurt wel een paar maanden voordat Kyona weer vrolijk rondspeelt in de groep. Het vertrek van oma heeft haar diep geraakt. Logisch eigenlijk, want oma was de spil van het gezin en had Kyona vanaf haar geboorte vertroeteld. Ik denk nog vaak aan oma, niet met irritatie zoals in het begin, maar met een warm gevoel. Het was een liefdevolle vrouw, vol toewijding voor haar kleinkind. Bij de evaluatie van het nieuwe wenbeleid ben ik positief. Ik vertel hoe mooi het is om te zien dat een kind zich snel thuis voelt in de groep en hoe het mijn blik op de thuiswereld heeft verruimd. <